

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2008. április 29. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés bűntettének kísérlete miatt **I.rendű vádlott és társa** ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** 2008. január 24. napján kihirdetett **11.B.123/2007/86.** számú ítéletének a fellebbezések folytán felülbírált részét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

Az I.r. vádlott esetében a részbeni társtettségre utalást **mellőzi.**

Az I.r. vádlottal szemben kiszabott börtön és közügyektől eltiltás tartamát egyezően 2 (kettő) évre enyhíti.

Az I.r. vádlottat terhelő első fokú eljárás során felmerült bűnügyi költség összege helyesen: 69.000.- (hatvankilencezer) forint.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az I.r. vádlottat a fellebbezési eljárás során felmerült 8.700.- (nyolcezer-hétszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

Megállapítja, hogy a II.r. vádlott anyja neve helyesen: **(vezetéknév, első utónév, második utónév).**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. testi sértés bűntettének kísérletében [Btk. 170. § (1) és (2) bekezdés, illetve a Btk. 170. § (1) és (5) bekezdés I. fordulata] részben mint társtettest, részben mint tettest.

Ezért őt - halmazati büntetésül - 3 év börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította az I.r. vádlott által 2006. október 27. napjától 2008. január 24. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A bíróság az I.r. vádlottat az ellene testi sértés büntettének kísérlete [Btk. 170. § (1) bekezdés és (2) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

A II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 170. § (1) és (2) bekezdés] mint társtettést, és garázdaság büntettében [Btk. 271. § (1) és (2) bekezdés a) pontja] mint társtettést, ezért őt - halmazati büntetésül - 1 év börtönre ítélte, a kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

A bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről is.

Kötelezte az I.r. vádlottat 72.000.- forint, míg az I. és a II.r. vádlottat egyetemlegesen 43.872.- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Megállapította, hogy 38.196.- forint bűnügyi költséget az állam visel.

Az első fokú ítélet ellen - a jogerőre emelkedett felmentő rendelkezés kivételével - az I.r. vádlott és védője, illetőleg a II.r. vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.52/2008. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak, és az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az ítéletábra álláspontja szerint a bejelentett fellebbezések nem alaposak.

Az ítéletábra a megyei bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást, a Be. 348. § (1) bekezdése szerint felülbírálván, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt. A Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az első fokú ítélet tényállását azonban az iratok egybehangzó adatai, valamint az I.r. vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján az alábbiak szerint kiegészítette, illetve helyesbítette:

Az I.r. vádlott felesége jelenleg gyes-en van, az ebből származó jövedelme a családi pótlékkal együtt havi 110.000.- forint.

Bf.I.81/2008/8.

Az első fokú ítélet 5. oldalának utolsó bekezdéséből mellőzi a II.r. vádlott cselekvőségét leíró tényállásrész.

A felülbírálat során az ítélőtábla észlelte, hogy a megyei bíróság a II.r. vádlott cselekvőségét **(2. sz. sértett neve)** sértett bántalmazásával kapcsolatban annak ellenére állapította meg, hogy arra vonatkozóan a vád tényállást nem tartalmazott. Ezért az ítélőtábla a Be. 2. § (3) bekezdése szerinti, a vádhoz kötöttséget előíró szabályra figyelemmel, a hivatkozott tényállásrész az első fokú ítéletből mellőzte.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, így azt az ítélőtábla a fenti helyesbítéssel és kiegészítéssel az ítélkezése alapjául elfogadta.

Ami a felmentéseket célzó fellebbezéseket illeti, megállapítható, hogy azok a bizonyítékok mérlegelését támadják.

Az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, és az ítéletében részletesen számot adott az általa beszerzett bizonyítékokról. A rendelkezésre álló bizonyítékok egymásnak több tekintetben ellentmondanak, azonban mindkét vádlott védekezése annyiban teljesen következetes, hogy tagadták a terhükre rótt bűncselekmények elkövetését. Az elsőfokú bíróság a vádlottak védekezését azonban a mérlegelési tevékenysége során elvetette, és a rájuk nézve terhelő nyilatkozatot tevő sértettek, illetőleg tanúk vallomásai alapján állapította meg az ítéleti tényállást. Így az I.r. vádlott cselekvőségét mind **(1. sz. sértett neve)**, és **(2. sz. sértett neve)** sértettek, míg a II.r. vádlott cselekvőségét **(1. sz. sértett neve)** sértett sérelmére megvalósult bűncselekmények vonatkozásában megállapította.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során tehát kellő indokát adta annak, hogy miért vetette el mindkét vádlott védekezését, és az ítélőtábla által eszközölt kiegészítéssel, illetve helyesbítéssel hiánytalan tényállást állapított meg.

Fellebbezési szakban megalapozott tényállás esetén nincs lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére, ezért a tényállást támadó és felmentést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság a fellebbezések folytán felülbírált ítéleti rendelkezéseivel helyesen következtetett mindkét vádlott bűnösségére, és a cselekményeiket is többségében a törvénynek megfelelően minősítette. Tévedett azonban akkor, amikor az I.r. vádlott **(1. sz. sértett neve)** sértett sérelmére elkövetett cselekményét társtettesként elkövetett testi sértésnek minősítette.

Az irányadó tényállás szerint az I.r. vádlott a szórakozóhely tánctermeben összetalálkozott **(1. sz. sértett neve)** sértettel, ahol őt ököllel, legalább közepes erővel arcon ütötte. A sértett ennek következtében a földre esett, és ezután történt meg a II. r. vádlott és a négy ismeretlen személy által véghezvitt bántalmazása.

A rendelkezésre álló bizonyítékok közül egy sem igazolja azt, hogy az I.r. vádlott az ütése megindításakor szándékegységben lett volna a bántalmazást csak az általa véghezvitt cselekmény befejezését követően megkezdő öt elkövetővel. Mindezekből következően az I.r. vádlott ezen cselekményének társtetteskénti minősítésére nem kerülhet sor, ezért azt az ítéletábra mellőzte.

A jövőben is követendő eddigi joggyakorlat fenntartása érdekében utal még az ítéletábra arra, miszerint továbbra is töretlenül érvényesül az az elv, hogy a vád tárgyává tett önálló cselekmények külön-külön jogi értékelést vonnak maguk után. Ebből következően téves az első fokú ítélet rendelkező részében a két önállóan értékelendő testi sértés büntettének a „részbeni tettesi” és „részbeni társtettesi” minősítése. Ezeket a cselekményeket, ugyanis nem az elkövető személyére, hanem a megvalósulásuk szerinti elkövetői alakzatra figyelemmel kell minősíteni. Megjegyzi az ítéletábra azt is, hogy az első fokú ítélet kihirdetését követően elfogadott, a bűncselekmények megnevezéséről szóló Bkv. 61. számú kollégiumi vélemény indokolásának 2/d pont második bekezdése kimondja, hogy a határozat rendelkező részében nem kell utalni arra, hogy az elkövető tettesként követte el a bűncselekményt, így az erre történő utalás is szükségtelen. Az I. r. vádlott által megvalósított bűncselekmények helyes rendelkező részi megnevezése ennek megfelelően 2 rb testi sértés büntettének kísérlete [Btk. 170. § (1) és (2) bekezdés, illetve Btk. 170. § (1) és (5) bekezdés I. fordulat]. A fentebb írt elvet erősítette meg egy más jogkérdés kapcsán a BH 1993. 72. számon közzétett jogeset, amely a természetes egységet, illetve a törvényi egységet alkotó cselekmények egységes jogi értékelésének a szükségességére mutatott rá. Ebből következően az első fokú ítéletben az I. r. vádlott tekintetében a „részbeni” tettesi, illetve társtettesi elkövetői minőségre utalás tehát nem helyes.

Egyebekben az I. és II.r. vádlottak által megvalósított cselekmények minősítése törvényes.

Ami a bűnösségi körülményeket illeti, az ítéletábra mellőzte az enyhítő körülmények köréből a jelentős időmúlásra hivatkozást, ugyanis a cselekmény elkövetése óta az ezt a körülményt megalapozó legalább 2 év időtartam még nem telt el.

Bf.I.81/2008/8.

Az I.r. vádlott vonatkozásában azt a tényt, hogy a **(2. sz. sértett neve)** sértett sérelmére elkövetett cselekménye kísérleti szakban maradt külön nyomatékkal értékeli, arra figyelemmel, hogy az távoli kísérletnek tekintendő(III/1).

Mellőzi továbbá a halmazat, mint súlyosító körülmény felhívását is. A Legfelsőbb Bíróság Büntető Kollégiuma által kiadott - a hatályon kívül helyezett Bk. 154. számú állásfoglalás helyébe lépő - Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/6. pontja ugyanis egyértelműen kimondja, hogy mivel a bűnhalmazatnak a büntetési tételkeret felső határát emelő hatása van, ezért súlyosító körülményként nem értékelhető (kétszeres értékelés tilalma). A kettőnél több bűncselekmény halmazata azonban már értékelhető súlyosítóként, ez a jelen ügyben azonban egyik vádlott esetében sem áll fenn.

További súlyosító körülményként értékeli az ítélőtábla a II.r. vádlott vonatkozásában a társtettesi minőségét (II/8.).

Az ítélőtábla mindkét vádlott esetében - külön erre irányuló fellebbezés nélkül - hivatalból vizsgálta a velük szemben kiszabott büntetések nemét és azok mértékét. Ennek során arra az álláspontra jutott, hogy a II.r. vádlottal szemben kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtön a cselekményeivel arányban állónak tekintendő.

Az I.r. vádlott esetében azonban, különös figyelemmel arra, hogy a **(2. sz. sértett neve)** sértett sérelmére megvalósult cselekménye távoli kísérlet, úgy ítélte meg, hogy a vele szemben kiszabott szabadságvesztés, illetőleg közügyektől eltiltás mértéke aránytalanul súlyos, így azok enyhítése indokolt. Erre figyelemmel az ítélőtábla az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mértékét egyezően kettő évre enyhítette.

Az első fokú ítélet a bűnügyi költség összegét az 5. tételnek a költségjegyzékben tévesen történt rögzítése miatt pontatlanul állapította meg, ebből adódóan téves összegben kötelezte az I.r. vádlottat az őt terhelő bűnügyi költség megfizetésére, ezért azt az ítélőtábla helyesbítette.

Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét az I. és II.r. vádlottakra vonatkozóan a felülbírálattal érintett részében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési eljárás során az I. r. vádlott kirendelt védőjének költségével és díjával összesen 8.700.- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére az ítélőtábla az I. r. vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 338. § (1) és (3) bekezdései alapján kötelezte.

Az ítélőtábla az iratokban elfekvő személyi igazolvány másolata alapján rögzítette a II.r. vádlott anyjának a teljes nevét.

Szeged, 2008. április 29.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke

Dr. Harangozó Attila s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.81/2008/8. számú ítélete és a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 11.B.123/2007/86. számú ítéletének fellebbezések folytán felülbírált és jelen ítélettel meg nem változtatott része az I. és II.r. vádlottak vonatkozásában 2008. április 29. napján jogerős és - a II.r. vádlott tekintetében felfüggesztett rész kivételével - végrehajtható.

Szeged, 2008. április 29.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke